

Sygn. akt I NO 61/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 12 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292

z udziałem A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W. Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S., M. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2019 r.

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

W dniu 12 października 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia

urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

W uchwale nr (...)/2018 wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 389, ze zm.; dalej: u.k.r.s.) Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie:

A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W. Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S., M. S. do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr (...)/2018 zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie:

N. B., A. B., E. B., R. Ć., A. D., K. F., M. F., A. G., K. G., G. G., A. K., D. K., M. K., J. Ł., J. M., M. M., S. M., T. M., K. P., M. P., M. R., M. R., A. S., D. S., W. S., J. S., A. T., K. T., B. U., P. W., H. W., A. Z., D. Z. do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w dyspozycji art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.).

Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia oraz opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W. Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S., M. S. do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Odwołanie od przedmiotowej uchwały złożyła M. K., zaskarżając ją w zakresie:

- punktu pierwszego – w całości;
- punktu drugiego – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Zaskarżonej uchwale zarzucono:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), to jest:

a) art. 21 ust. 1 i 2 u.k.r.s., art. 31 ust. 1 u.k.r.s. oraz art. 34 ust. 1-3 u.k.r.s. w związku z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa („Regulamin”) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołu oraz podjęcia Uchwały, gdy tymczasem Krajowa Rada Sądownictwa (w tym zespół) „nie była nienależycie” obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Krajowej Rady Sądownictwa, to jest powołania jej w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Krajowej Rady Sądownictwa nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania Uchwały;

b) art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w związku z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w związku z § 18 ust. 1-11 Regulaminu poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,
- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;
 - niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury skarżącej;
 - oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy;
 - przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie Uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;
 - przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu Uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia Uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Krajowej Rady Sądownictwa, co skutkowało wydaniem Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków sędziów wskazanych jako uczestnicy niniejszego postępowania o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł., a nieprzedstawieniu wniosku M. K. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Ł.;
- c) art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącej i części Uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od

kandydatury Uczestników wskazanych w punkcie 1. skarżonej Uchwały w obecnej procedurze konkursowej;

2) obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), w postaci:

a) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z § 12 ust.1i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest wydanie zaskarżonej Uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Krajowej Rady Sądownictwa, to jest powołania jej w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami u.k.r.s., w konsekwencji czego sędziowska część Krajowej Rady Sądownictwa nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania Uchwały;

b) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Ł. sędziów wskazanych w punkcie 1. skarżonej Uchwały, a nie wniosek skarżącej kandydatki;

c) art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. („TUE”) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPP”) poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz

standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie sądów powszechnych, w tym sądów okręgowych, powoływani są na wniosek KRS, której członków sędziów wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Krajowej Rady Sądownictwa zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład sądu wybrany przez tak ukształtowaną Krajową Radę Sądownictwa nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 zdanie 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Wobec powyższego, M. K. wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one nieuzasadnione, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych, nie naruszono również wskazanych w odwołaniu przepisów prawa materialnego. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa - odwołująca się nie wykazała, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 u.k.r.s.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta w wyniku dokonania oceny całości okoliczności sprawy w sposób zindywidualizowany w stosunku do każdej z osób, biorących udział w przedmiotowym postępowaniu konkursowym, zgodnie z wszelkimi zasadami wynikającymi z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i

ukształtowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i na tej podstawie stwierdziła, że odwołująca się - pomimo posiadania niewątpliwych kwalifikacji do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego - w niniejszej procedurze nominacyjnej nie jest lepszym od każdej z osób wymienionych w punkcie 1. zaskarżonej uchwały kandydatem do przedstawienia Prezydentowi RP do powołania na to stanowisko. Podniesione w odwołaniu zarzuty nie mogły więc posłużyć wykazaniu, że zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta z naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.k.r.s. uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. W orzecnictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza – w granicach odwołania, czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Krajowa Rada Sądownictwa ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Krajowej Rady Sądownictwa oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa w sposób staranny wyjaśniła w uchwale motywy

swojego wyboru. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 35 u.k.r.s. Wskazane w tym przepisie kryteria, na które powołuje się Skarżąca, zostały wzięte pod uwagę. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, dlaczego jej zdaniem kandydaci rekomendowani spełniają kryteria wyboru w największym stopniu. Krajowa Rada Sądownictwa ma przy tym możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny; nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone, czy nadano im większą wagę niż innym. Dopuszczalne działanie w granicach uznania polega m.in. na tym, że możliwe jest nadawanie różnych wag kryteriom ocennym wynikającym z ustawy. Za niezasadny w związku z tym należy uznać również zarzut nieuwzględnienia rekomendacji Zespołu oraz innych dowodów zgromadzonych w sprawie, przemawiających za kandydaturą Skarżącej. Z uzasadnienia uchwały wynika, że wszystkie wskazane elementy były rozpatrywane przez Krajową Radę Sądownictwa, natomiast ich łączna ocena wypadła niekorzystnie dla Skarżącej. Rekomendacja Zespołu jest jedynie jednym z dowodów zgromadzonych w postępowaniu i nie przesądza o treści decyzji podejmowanej przez Krajową Radę Sądownictwa. Stanowisko Zespołu musi być wykorzystane przez Krajową Radę Sądownictwa przy wykonywaniu jej własnej kompetencji, jednak podjęcie uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa następuje dopiero po wszechstronnym rozważeniu sprawy, stosownie do wymogów wynikających z art. 33 ust. 1 u.k.r.s. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., III KRS 22/17).

Brak jest uzasadnienia dla podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego.

Odnosząc się do zarzutu nakierowanego na wykazanie wadliwości uchwały wywodzonej z prowadzenia postępowania konkursowego przed nieprawidłowo ustalonym składem Krajowej Rady Sądownictwa należy zauważyć, że kwestia zgodności z wzorcami konstytucyjnymi przyjętego w ustawie o KRS trybu wyboru

sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa stanowiła przedmiot postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 9a ustawy o KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Podniesione przez skarżącą zarzuty w tym zakresie uznać należy zatem za nieuzasadnione.

Należy zważyć, że przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia jest interes prawny skarżącego, którego obronie ma służyć dany środek zaskarżenia (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13; Por. także wyrok SN z 1 lipca 2019 r. I NO 70/19 oraz wyrok SN z dnia 27 marca 2019 I NO 59/18). Dlatego w pierwszej kolejności należy ustalić, czy zakres, w jakim Skarżąca kwestionuje legalność Uchwały KRS znajduje uzasadnienie w jej interesie prawnym. Ma to istotne znaczenie, bowiem Skarżąca, jako jeden uczestnik postępowania kwalifikacyjnego przed KRS zakwestionowała Uchwałę w zakresie całego wniosku do Prezydenta RP, obejmującego kilkunastu kandydatów na urząd sędziego. Sąd Najwyższy w wyroku z 1 lipca 2019 r. I NO 70/18 podkreślił, że „Obiektywnie patrząc, w interesie Skarżącego leży jedynie to, by zostać przedstawionym Prezydentowi do nominacji, natomiast już nie to, by ktoś inny przedstawiony nie został. Tym samym, interes skarżącego istnieje zasadniczo jedynie w takim zakresie, w jakim pozwala na ewentualne dokonanie realnej zmiany uchwały KRS i na ewentualne, skuteczne przedstawienie Skarżącego Prezydentowi RP we wniosku o powołanie obejmującym również uczestników pierwotnie w nim już uwzględnionych”. Wprawdzie, dotychczasowe orzecznictwo nie wykluczało wprost kwestionowania wszystkich kandydatur w przypadku uchwał, które obejmowały większą liczbę stanowisk, jednak do niedawna nie było również wśród skarżących praktyki kwestionowania wniosku Rady w tak szerokim zakresie. Rozszerzanie zaskarżenia na wszystkie przedstawione we wniosku osoby należy zatem uznać za dalece wykraczające poza interes Skarżącej, a przez to, za niedopuszczalne.

W wyroku Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r, wskazano, że „Pogląd pozwalający rozciągnąć interes pojedynczego skarżącego na kwestionowanie decyzji o przedstawieniu kilkunastu osób wymienionych w pierwszym punkcie

Uchwały KRS budzi również wątpliwości konstytucyjne. W świetle art. 179 Konstytucji, Prezydent RP działając na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa powołuje sędziów kształtując w ten sposób strukturę osobową władzy sądowniczej, na podstawie swej prerogatywy, której istnienie potwierdza art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP. Kompetencje Głowy Państwa, podobnie jak i Krajowej Rady Sądownictwa do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej podlegają zatem ochronie konstytucyjnej. Tym samym, indywidualne odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, blokujące realizację konstytucyjnych kompetencji Prezydenta i Krajowej Rady Sądownictwa w odniesieniu do kilkunastu innych osób, stanowi poważną ingerencję w wykonywanie konstytucyjnych kompetencji Głowy Państwa do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej. Sytuacja ta ma wtórnie również negatywne skutki dla gwarancji konstytucyjnego prawa podmiotowego do właściwego ukształtowania systemu wymiaru sprawiedliwości, które wynika z art. 45 Konstytucji RP i bez wątpienia obejmuje również odpowiednią liczebną obsadę stanowisk sędziowskich tak, aby wymiar sprawiedliwości mógł należycie funkcjonować. Paraliżowanie przez jedną osobę procesu nominacji na kilkanaście stanowisk może zatem nosić znamiona nadużycia procesowego prawa podmiotowego i rodzić poważne wątpliwości co do dopuszczalności zaskarżenia w tym zakresie, jako wykraczającego poza ściśle rozumiany interes skarżącego". (Wyrok SN z dnia 1 lipca 2019 r. I NO 70/19).

Ponadto argumentacja odwołującej się pozostaje w wielu miejscach mało czytelna, a sama konstrukcja środka odwoławczego prowadzi w nieuchronny sposób do jego wewnętrznych sprzeczności.

Z jednej bowiem strony M. K. przystąpiła do procedury konkursowej przed Krajową Radą Sądownictwa, z drugiej zaś podnosi zarzut w sferze rzekomo niewłaściwej obsady tejże właśnie Krajowej Rady Sądownictwa - lecz czyni tak dopiero w sytuacji, w której to nie udało jej się uzyskać nominacji sędziego sądu okręgowego.

Należy przyjąć, że sposób obsadzenia tego konstytucyjnego organu musiał być znany Skarżącej już w chwili przystępowania do procedury konkursowej. Można mieć również uzasadnione przypuszczenie, że Skarżąca nie sformułowałaby zarzutu rzekomo niewłaściwej obsady Krajowej Rady

Sądownictwa, gdyby została uwzględniona we wniosku Krajowej Rady Sądownictwa przedstawiającym Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury do nominacji na urząd sędziego sądu okręgowego.

Co więcej, obecnie Skarżąca domaga się przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, czyli organowi, którego właściwą obsadę i tym samym legalność funkcjonowania kwestionuje, odmawiając jednocześnie prawnej skuteczności podejmowanym przezeń uchwałom.

Bezzasadny jest argument o braku rzetelności rozpatrzenia wszystkich kandydatur na posiedzeniu Zespołu, które trwało dwie godziny.

Członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa odbywają posiedzenia przed posiedzeniem plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa w celu przygotowania stanowiska odnośnie do rekomendowanych kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie. Posiedzenia zespołów nie są jedynym okresem czasu, przeznaczonym na analizę kandydatur przez członków KRS. Dlatego czas trwania posiedzenia nie może być traktowany jako wyznacznik rzetelności przeprowadzanych przez Zespół analiz i ocen.

Brak jest uzasadnienia dla podnoszonego przez odwołującą się zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu. W myśl art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w sprawach indywidualnych Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast w art. 35 u.k.r.s. ustalony został sposób procedowania przez zespół wyznaczony przez Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa dla przygotowania sprawy indywidualnej na posiedzenie Krajowej Rady Sądownictwa. Rozwinięciem tego przepisu ustawowego jest przywołany w odwołaniu § 18 Regulaminu, który szczegółowo normuje ten etap postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa wszechstronnie rozważyła całokształt sprawy. Z uzasadnienia uchwały nie wynika, by którekolwiek z ustawowych kryteriów wyłonienia kandydatów zostało pominięte. Szczegółowo opisano wszystkie istotne cechy kandydatów i skonfrontowano je z ustawowymi kryteriami. Wobec powyższego brak jest podstaw do twierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa

zastosowała nieprzejrzyste, niejednolite bądź niesprawiedliwe kryteria selekcyjne. Sąd Najwyższy w ramach badania zgodności uchwały z prawem nie może natomiast dokonywać konkurencyjnej, merytorycznej oceny kandydatów i zastępować swoją oceną tej, której dokonuje KRS.

Przy rozstrzyganiu konkursu zakończonego zaskarżoną uchwałą, toczącego się z udziałem Odwołującej się, Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała całościową wiedzą o przebiegu jej ścieżki zawodowej. W procedurze konkursowej zakończonej zaskarżoną uchwałą Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrzyła 51 kandydatur spośród których wyłoniła 18 osób do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o ich powołanie do pełnienia urzędu na 18 wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała pełną wiedzą o kandydatach, wynikającą ze zgromadzonego materiału i po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując, wbrew twierdzeniu odwołującej się, kryteria ustawowe, nie dokonała wyboru jej kandydatury. Odwołanie w istocie stanowi polemikę ze stanowiskiem Krajowej Rady Sądownictwa i jest podyktowane subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia.

Wbrew przywołanym w odwołaniu argumentom, w uzasadnieniu uchwały precyzyjnie wskazano, że dokonany przez Krajową Radę Sądownictwa wybór uwzględniał doświadczenie i kwalifikacje zawodowe kandydatów, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz staż pracy. KRS uznała, że Odwołująca się nie wypełniła kryteriów wyboru, ocenianych łącznie, w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jej powołanie w tym konkursie.

Nie może być uznany za skuteczny podnoszony przez odwołującą się zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.k.r.s. Przepis ten przewiduje wymóg uzasadnienia dla podejmowanych przez Krajową Radę Sądownictwa uchwał w sprawach indywidualnych. Zaskarżona uchwała powyższemu obowiązkowi odpowiada.

Uzasadnienie uchwały pozwala na dokonanie jej oceny z punktu widzenia zgodności z prawem. Dokonanie oceny całościowej, przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych w ustawie kryteriów jest dopuszczalne. Ustawa wymienia kwalifikacje na pierwszym miejscu, jako cechę najważniejszą, ale nie określa wag

pozwalających z matematyczną precyzją określić wpływ poszczególnych cech (właściwości) kandydata na ostateczną ocenę. Z kolei „kwalifikacje” to cecha ocenna, której nie da się rozpatrywać w oderwaniu od innych (również nieostrych) elementów, takich jak doświadczenie zawodowe, wykształcenie, znajomość specyfiki pracy w danym sądzie (której potwierdzeniem są opinie przełożonych). Dlatego uznanie Krajowej Rady Sądownictwa jest w istocie dwuetapowe: na etapie oceny spełnienia poszczególnych kryteriów i na etapie oceny całościowej. W oparciu o przedstawione dokumenty dokonane oceny kwalifikacji kandydatów należy uznać za dopuszczalne w granicach uznania Krajowej Rady Sądownictwa. W konsekwencji nie można formułować zarzutu opierającego się na braku precyzyjnego zestawienia kwalifikacji kandydatów. Rola Krajowej Rady Sądownictwa w procesie nominacyjnym nie polega na mechanicznym sumowaniu określonych w ustawie punktów za poszczególne, precyzyjnie określone cechy kandydatów, lecz na autonomicznym wyborze dokonany w ramach jej uznania.

W odniesieniu do podnoszonych przez odwołującą się zarzutów naruszenia prawa materialnego w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego nad uchwałami Krajowej Rady Sądownictwa pozostaje ograniczona do oceny zgodności z prawem postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa. Stanowisko to odpowiada pogładowi wyrażonemu przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 maja 2008 r., sygn. akt SK 57/06 (Dz. U. Nr 96, poz. 621; OTK-A 2008 Nr 4, poz. 63). W uzasadnieniu bowiem tego wyroku Trybunał przyjął, że kognicja Sądu Najwyższego ograniczona jest do kontroli stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa przepisów postępowania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z dyspozycją art. 44 ust. 3 u.k.r.s., postanowiono jak w sentencji.

Od wyroku i uzasadnienia wyroku zdanie odrębne zgłosiła SSN Ewa Stefańska.